עין משפט נר מצוה

כה א מיי' פ"ד מה"ג שקלים הלכה יא: כט ב מיי' שם הל' יב:

אותה לא משמע ליה. וא"ת א"כ מנלן דמכפר אחין בה ואין בה דלמא לא מכפר אלא אחד"ר"ח גרידא דהייט טהור שאכל את הטמא ולא טמא שאכל את הקודש דבעלמא לר"ש כיון דדריש אותה על כרחך מיבעי ליה לאוקומה כפרה דרגלים אחין בה ואין בה כדקתני לעיל ולר"מ נמי אע"ג דלא דריש אותה אחי שפיר דהא דריש חטא שאין מכיר בו אלא ה' וגם אית ליה ג"ש דעון עון מלין וילפינן כולהו מר"ח אבל לר"ש בן יהודה דלא דריש אותה ולא דריש נמי חטא שאין מכיר בו אלא ה' הא קאמר דרשם חדש לא מכפרת אלא על טהור שאכל את הטמא קשה וי"ל דלענין זה ודאי דריש אותה כיון דלרגלים אין להם כפרה אחרת אלא זאת אבל בשם לרגלים כפרה אחרת דהיינו אין בה ואין בה מכפר נמי אדרשם חדש ולא פשיטא ליה דרשה דאותה דסכירא ליה דאין סברא למעט שלא יש אחר אותו עון אלא בשאיט עשה אלא עון זה והשתא אחי שפיר הא דפריך לעיל אלא דרגלים אמאי לא מכפרי נמי אדר"ח פי' אמאי לא מכפרי נמי אדר"ח ולא פשיטא ליה דרשה דאותה כיון שיש להן כפרה אחרת כדפרישית מיהו גבי דרשה דאחת בשנה דפשיטא ליה טפי מדרשה דאחת יכפר כדריך לפרש כדפירשתי לעיל ועי"ל דלר"ש בן יהודה איתקוש שעירי רגלים לשעיר החיטון מה חיטון מכפר על דבר שיש בו כרת דהייט טומאת מקדש וקדשיו אף שעירי רגלים כן:

קדושה שבהן להיכן הלכה. וא"ת הא בפרק בתרא דכתובות (דף קה. ושם) אמר דדייני גזירות טוטפת שברש מתרומתם הלשכה וכן (שם קו:) מגיהי ספרים וטובא חשיב התם אלמא לב ב"ד מתנה עליהן ומאי קשיא ליה הכא וי"ל דשאני התם דלא קדש קדושת הגוף:

מותר הקטורת. פ"ה מותר משלשה מנין היתירים בכל שנה ממלוא חפציו ביום"כ דאי אפשר שיכנסו כולם בחפציו ובחמש פירש כן דבלאו הכי יש מותר שבכל שנה היו מפטמין(ג) שס"ה מנים למנין ימות החמה וג' מנים לחפצי כה"ג ביום הכפורים ומשס"ה היה נשאר בכל שנה פשוטה י"ח מנין כמנין שנעות החמה יתירים על שנות הלבנה ואע"פ שהיו צריכין למלאות בהן לשנים מעוברות שהן נו"ח י"א י"ד י"ז י"ט מ"מ צריכין היו לחדש בר"ח ניסן כדי שיהיו מתרומה חדשה ומיהו הא דתניא בפ"ק דכריתות (דף ו:) *דת' לע"ב שנה היו בו חצאים של שיריים ח"א לפרש אלא ממותר ג' מנים של יום הכפורים שהרי כל מותר של י"א של שנה פשוטה היו צריכין למלאות במעוברות וכשוף המחזור המה ולבנה שוין רק שנה אחת ותפ"ה חלקים אלא המותר שלשה מנים היה נשאר ולא היה נכנס בחפציו אלא חצי מנה וב' מנים וחצי נשאר בכל שנה נמצא לע"ב שנה ק"פ מנים ועוד חסר ד' מנים לפלגא דשס"ח ולא דק וי"ס דל"ג שתים אלא אחת לשנעשים שנה ותו לא וכן יש בירושלמי פרק טרף בקלפי וניחא טפי למימרא דלא דק דאי גרסי' שתים לא ניחא כל כך ובפטוס הקטורת הכתוב במחזורים גרס אחת לשנים שנה או לשנעשים שנה ויכול להיות כשכלים ס' שנה בשתי שנים פשוטות זו אחר זו:

מפרישין . לא גרסי' ממנה שמתרומת הלשכה היו מפרישין והתם במסכת שקלים (דף ו.) לא חיירי בתרומת הלשכה ומאי ממנה מעות האומנין היינו מדעתן. מאחר שכבר זכו בהן ומיהו לשון מפרישין לא משמע אלא הפרשה בעלמא ולקמן נמי מוקמינן אותה לאומנין בשכרן משמע שנדיינלא זכו בשכרן ולכך נראה לדב ב"ד מתנה עליהן ויהיו חולין ואם תאמר ומה להו כולי האי יתנו הקטורת מתחלה לאומנין בשכרן ומיהו לבן עזאי דאמר במס' שקלים בפ' התרומה (שם) דאין הקדש מתחלל על המלאכה ניחא ואפי' לר"ע נמי דאמר מתחלל על המלאכה ה"מ בקטורת דיחיד כגון במקדש נכסיו והיו בהן דברים הראוים לקרבנות לבור דגבי הני מיתניא אבל בקטורת של לבור החמירו טפי אי נמי הכא איירי בשכר פטוס אומני הקטורת של שנה חדשה וצריך ליתן להן מתרומה חדשה ומאי דאמרינן במעילה בפרק ולד חטאת (דף יד: ושם) דהני אומנין באומני הבנין מ"מ אין יכולין לתת הקטורת בשכרן דאין נהנין שכרן אלא מקדושה בדק הבית: *יוכי תימא דכל קדושת דמיס נפסל בטבול יום. וא"ת בלא נתינה למכתשת נמי תיפסל דמעיקרא נמי קדושת דמיס הוא וי"ל דאפילו קדושת דמיס לא פסלה בטבול יום אלא בנתינה למכתשת וכתיבה שלאחר להקריב אבל קודש כתיבה לא:

הוכשרו

מסורת השי"ס

[נעיל מ:]

[פסחים לג:]

[שקלים פ"ד מ"ה ע"ש מעילה יד:]

[ע"ש דאיתא אחת לשנים או לשנעשים שנה]

הגהות הב"ח

(א) אם מפרישין שכר האומנין כמ"ל ומ"מ מנה לממתה: (ב) רש"י ד"ה ואת לא כו' היכא דתיקנו לעוך: (ג) תוס' ד"ה מותר וכו' היו מפטמין ס"ה מנים שס"ה ימים למנין ימות כמ"ל:

נוטאריקון

◇ "מאי טנא" הבנות ימים (הקרבנות) בירור טיבת כ"ט בן יהודה מקרבנות מסוימים מבפרין כפרת אותיות אבן אחרים לא מכפרים הכפרה על אלו

מבנף "אותה" סימון דאיזה לדבר קיים דאין בגמ'

נוטאריקון (דף יב:) תמיד"ן טוא הוצרכו לדבור

נוטאריקון ר' יוחנן תמיד"ן טוא הוצרכו לדבור נבדלים תמיד מבנף

△ (מרקה) דין על רבה (ר' יוחנן) ותטובות לזרתו

▽ קטיות ואמירות לבסס הקטיות

תת נוטאריקון

קטורת:

א) קדושת דמים - אי -

ב) קדושת הגוף

רבינו חננאל

מלבד הפאת הכפורים. ואתקש חיצון לפנימי: **תנני** ר' שמעון בן יהודה אומר משמו שעירי ר"ח מכפרין על פחות שאכל הטמא מוסף עליהם של רגלים שמכפרין על פחות שאכל הטמא ועל שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף. מוסף עליהן של יום"כ שמכפר על פחות וכו'. וגמרא דילה פשוטה היא. ואקשינן אי הכי דרגלים נמי כפרו אדיום [כפורים] דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב. ופרקינן אלא לעולם אחת משמע ליה ושאני התם. דאמר קרא על קרנותיו אחת בשנה בקרנות המזבח הפנימי הוא דמכפר כפרה אחת. אבל בקרנות מזבח החיצון מכפר אפילו שתי כפרות: יתיב רבה וקאמר אמר עולא אמר ר' יוחנן תמיד"ן: אמר ליה רב חסדא מאן צאית לך ולר' יוחנן רבך. וכי קדושה שבהן להיכן הלכה: אמר ליה רבה והרי קטורת שנשתיירה מן השנה שעברה שנינו בשקלים פ"ד שמחללין אותה על מעות האומנין. פי' אומנין שבנו ביה"מ או עשו מלאכה בקדש ובאין ליטול שכרן נותנין להן בשכרן מותר התרומה ומחללין אותה בשכרן כו'. אמאי מחללין אותה נימא קדושה שבהן להיכן הלכה אלא ש"מ כל כי האי גוונא לא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה. ופריק שאני קטורת דקדשי

דקדושה

דראשי חדשים דלא מכפרי אדרגלים דאמר קרא "עון-עון אחד הוא נושא ואינו נושא שני עונות, **דרגלים** נמי לא ניכפרו אדראשי חדשים דאמר קרא "אותה" אותה הוא נושא עון ואין אחר נושא עון: "אותה" לא משמע ליה מ"ש **דרגלים** דלא מכפרי אדיום הכפורים דאמר קרא "אחת בשנה"-*כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה, אי הכי **ביום הכפורים** נמי לא ניכפרו אדרגלים **אחת** כתיב-כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות? "אחת" לא משמע ליה, אמאי, דכי כתיב "אחת" בשעיר הנעשה בפנים כתיב, אי הכי דרגלים נמי נכפרו אדיום הכפורים דכי כתיב "אחת" בשעיר הנעשה בפנים כתיב: לעולם "אחת" משמע ליה ושאני הכא דאמר קרא "בשנה"-קרנותיו דמזבח הפנימי הוא דכפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות' הא דחיצון אפילו שתי כפרות? אמר עולא אמר **רבי יוחנן** "תמידין שלא הוצרכו לצבור נפדין תמימים" **אתיא רבה** וקאמר לה להא שמעתא אל *רב חסדא מאן צית לך ולר' יוחנן רבך וכי קדושה שבהן להיכן הלכה? אמר ליה "את" לא תסברא **דלא** אמרינן 'קדושה שבהן להיכן הלכה' *והתנן 'מותר הקטורת מה היו עושין בה מפרישין (ה) (ממנה) שכר האומנין ומחללין אותה על מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה' ואמאי ניימא 'קדושה שבהן להיכן הלכה'! אל קטורת קאמרת שאני קטורת דקדושת

והטאת יום הכפורים היינו פר כהן גדול ושעיר וכיון דבשעיר הפנימי כתיב וחיצון איתקש לפנימי דרשינן נמי לחיצון שאין אחר מכפר כפרתו אבל אחת דרישה דקרא דדרשי' מיניה דהוא לחיצון מכפר כפרת אחרים לא מידרים אחיצון דהא לאו בשעיר כתיב אלא במזבח כתיב "וכפר אהרן על קרנותיו" אל מזבח הפנימי אחת" הלכך שעיר החיצון לא מימעטיו מהכא דלאו למזבח איתקש: **תמידים שלא סוגרכו לצבור** . שלקחוס ממעות תרומת הלשכה ותנן (ערכין דף יג:) אין פותחין משלה טלאים המבוקרין בלשכת הטלאים וכמגיע ר"מ ניסן לא היו מקריבין שוב קרבנות לבור ממעות התרומה של משתקד כדאמר במסכת ראש השנה (דף ז:) "חדש בחדשו-חדש והבא קרבן מתרומה חדשה ונמלאו בכל שנה ושנה ארבעה טלאים בלשכת הטלאים ממעות התרומה הישנה והיינו לא הוצרכו לצבור להקריב בשנה שעברה: **נפדין תמימין**. להכשירן בשנה זו מחללין אותן על מעות חולין ואותם המעות ילכו למותר התרומה ישנה שטושין מהן רקועי פחים ליפוי לבית קודש הקדשים כדתנן במסכת שקלי' (פ"ד מ"ד) וכיון שילאו לחולין חוזרים ולוקחים אותם ממעות תרומה חדשה ויקרבו בשנה זו ואע"ג שאין 'בהמת קדשי יחיד' מתחללת בלא מוסך דקיימא לן (מנחות דף קא:) מוקם כל בהמה טמאה דאמר מר בבעלי מומין שנפדו הכתוב מדבר] אלו של לבור נפדים ולקמיה מפרש טעמא, ובלא חולין ולא אפשר לפדותן ממעות תרומה החדשה שאין הקדש מתחלל על הקדש הא מילתא נקט משום דמעתיבי לקמן מתני': **קדושה שבהן**. קדושת הגוף שבהן, הקיש לן שאינה מתחללת בלא מוס, היכן הלכה: **אם לא תסברא**. דבמידי דלבור לא אמרינן 'קדושה שבהן להיכן הלכה' היכא (ב) (דמיגלל) לעוך תקנה: **מותר קטורת** . המותר בכל שנה מתרומה ישנה: **מה היו עושין בה** . להכשירה לשנה הבאה דאין לך שנה שאין בה מותר קטורת משלשה מנים יתירים שמפטמין בכל שנה למלוא חפציה ביום"כ ואי אפשר שיכנסו כולם בחפציו דתניא בכריתות (דף ו:) אחת לשנים או לשבעים שנה היתה אליה של שייריים: **מפרישין שכר האומנין** . מתרומת הלשכה שכר אומני בית אבטינס מפטמי הקטורת דאמר במסכת יומא (דף לח:) שהיו טוחנין בכל שנה שנים עשרה מנים: **ומחללין אותה על שכר מעות האומנין**. מזכין המעות לאומנין על ידי אחד מן הגזברים ובכי הן חולין ואחר כך יתנו הקטורת עליהם וטוחנין אותה לאומנין והרי היא חול וחוזרים ולוקחים אותה מתרומה חדשה והכי לגיע מילתא טפי ולא למכרה ולחזור ולקטרה דזלא מילתא: **נימא קדושה שבהן להיכן הלכה** . דס"ד שהמכתשת כלי שרת הוא וכיון דקדשה לה כבלי הוא לה קדושת הגוף ואינו מידי דיחיד שקדש בכלי אין לו פדיון: דקדושת

מפרישין שייך: **מפרישין** שכר האומנין. פ"ה שמזכין להן ע"י אחד מן הגזברין ולפי' הא דקאמר בסמוך ומחללין אותה על מעות האומנין היינו מדעתן. מאחר שכבר זכו בהן ומיהו לשון מפרישין לא משמע אלא הפרשה בעלמא ולקמן נמי מוקמינן אותה לאומנין בשכרן משמע שנדיינלא זכו בשכרן ולכך נראה לדב ב"ד מתנה עליהן ויהיו חולין ואם תאמר ומה להו כולי האי יתנו הקטורת מתחלה לאומנין בשכרן ומיהו לבן עזאי דאמר במס' שקלים בפ' התרומה (שם) דאין הקדש מתחלל על המלאכה ניחא ואפי' לר"ע נמי דאמר מתחלל על המלאכה ה"מ בקטורת דיחיד כגון במקדש נכסיו והיו בהן דברים הראוים לקרבנות לבור דגבי הני מיתניא אבל בקטורת של לבור החמירו טפי אי נמי הכא איירי בשכר פטוס אומני הקטורת של שנה חדשה וצריך ליתן להן מתרומה חדשה ומאי דאמרינן במעילה בפרק ולד חטאת (דף יד: ושם) דהני אומנין באומני הבנין מ"מ אין יכולין לתת הקטורת בשכרן דאין נהנין שכרן אלא מקדושה בדק הבית: *יוכי תימא דכל קדושת דמיס נפסל בטבול יום. וא"ת בלא נתינה למכתשת נמי תיפסל דמעיקרא נמי קדושת דמיס הוא וי"ל דאפילו קדושת דמיס לא פסלה בטבול יום אלא בנתינה למכתשת וכתיבה שלאחר להקריב אבל קודש כתיבה לא:

הוכשרו

נעיל מ:

טשמת ז.:

ובכל מקום זל נקוטתו אחת אחת הכיקורות אחת בעבי יכפר אלו לדורותיכם קודש קדשים הוא לה'

* דלא מאריכ מלבפר אל דגלים דאמר קרא...

זבחים ז. ע"ש

וש"כ] * יש לדין מבפר אחר אחת בשנה בפנים כתיב. ופרקינן אלא לעולם אחת משמע ליה ושאני התם. דאמר קרא על קרנותיו אחת בשנה בקרנות המזבח הפנימי הוא דמכפר כפרה אחת. אבל בקרנות מזבח החיצון מכפר אפילו שתי כפרות: יתיב רבה וקאמר אמר עולא אמר ר' יוחנן תמידין: אמר ליה רב חסדא מאן צאית לך ולר' יוחנן רבך. וכי קדושה שבהן להיכן הלכה: אמר ליה רבה והרי קטורת שנשתיירה מן השנה שעברה שנינו בשקלים פ"ד שמחללין אותה על מעות האומנין. פי' אומנין שבנו ביה"מ או עשו מלאכה בקדש ובאין ליטול שכרן נותנין להן בשכרן מותר התרומה ומחללין אותה בשכרן כו'. אמאי מחללין אותה נימא קדושה שבהן להיכן הלכה אלא ש"מ כל כי האי גוונא לא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה. ופריק שאני קטורת דקדשי

[פסחים לג:]

כריתות ו. [שקלים פ"ד מ"ה ע"ש מעילה יד:]

הגלי בדוק ב"טוחות דף (הבה) בדאה הבא

* ד"ש דאיתא אחת לשנים או לשנעשים שנה ותו לא לשנעשים שנה ואם יתבל מאי דאמר בפרק טרף בקלפי (ביומא) אין מיתקיים בגמרא דלא דק דאי גרסי' שתים לא ניחא כל כך ובפטוס הקטורת הכתוב במחזורים גרס אחת לשנים שנה ויכול להיות כשכלים ס' שנה בשתי שנים פשוטות זו אחר זו: ואם יתבל מאי דאמר בפרק טרף בקלפי (ביומא) אין מיתקיים בגמרא דלא דק דאי גרסי' שתים לא ניחא כל כך ובפטוס הקטורת הכתוב במחזורים גרס אחת לשנים שנה ויכול להיות כשכלים ס' שנה בשתי שנים פשוטות זו אחר זו: ש"ל ע"ש

[ע"ש דאיתא אחת לשנים או לשנעשים שנה]